

AMIKOR A MESÉNEK FOLYTATÓDNIA KELL

BESZÉLGETÉS KONCZ ERIKA MESEÍRÓVAL

Él Óbudán egy meseíró, aki valamikori rossz sorsából kitörve – mint a mesékben, és érdekes módon épp a mesék által – ma már lényegesen jobban érzi magát. Esetében nem az a fontos, hogy mozgássérült, bár erről is érdekeseket mond, hanem sokkal inkább az, hogy miként találta meg útját egy nehéz kezdet után.

FOTÓ: CSÁKY BALÁZS

BÁRMI LEHETEK

Néhány évvel ezelőtt – amikor egy Benedek nevű mozgássérült kislánknak írt mesét – még vidéken élt. Hogyan került azután Óbudára?

Emlékeim szerint mintegy négy évvel ezelőtt egyszerűen kiírtuk a Facebookra, hogy új otthont keresünk, majd ennek a lakásnak a tulajdonosa válaszolt nekünk, így kerültünk ide. Korábban Dunakeszin éltünk egy garázból kialakított lakásban, amely nagyon kicsi volt, és a tulajdonosok is eléggé közönségesek voltak ahhoz, hogy sokáig ott maradjunk. Az itteni tulajdonossal elégedettek vagyunk, és Óbudán lakni egyébként is nagyon jó. Jobb lenne azonban egy akadálymentes lakásban élni, mert ez sajnos nem az. A fürdőszobába nem lehet kerekesszékkal bemenni, és a kád sem alkalmas számomra. Egy akadálymentes lakásban szabadabban élhetnénk, hiszen például az nagyon fontos lenne, hogy egyedül tudjak fürödni, ami itt most nem megy.

Ismerve az előzményeket, nem mondható, hogy mesés gyermekkorra volt. Milyen környezetből jött, milyenek voltak ott a körülmények?

Nehéznek mondanám a gyerekkoromat, mert nem mindenki elég intelligens ahhoz, hogy mozgássérült gyereket tudjon nevelni. Nem mindenki jut el odáig, hogy így is szereti a gyermekét, és mindent megtesz érte. Nekem legalábbis nem volt szerencsém ezzel a dologgal, ezért jobb is, hogy ötéves koromban beadtak a mozgásjavítóba, a Mexikói útra, ahonnan nagyon ritkán mehettem haza, de én nem is nagyon akartam. Sokkal jobb volt nekem az iskolában, ahol azt tanultam, hogy bármi lehetek, mert okos vagyok, és a tanulás a lényeg, miközben otthon épp az ellenkezőjét mondták. Azt persze soha senkinek sem sikerült elhitetni velem, hogy belőlem nem lesz semmi. Még akkor sem, amikor éveken keresztül azt hallgattam, hogy semmire nem viszem az életben, mert csak egy született vesztes, mozgássérült vagyok. Általában szerencsénk van az embereknek a szüleikkel – az én esetem a ritkább, mert nekem nem volt.

RENDELTEK MESÉT

Miért és mikor kezdett el meséket írni?

Elég régen, 2004-ben történt, hogy vidéken töltöttünk egy napot, amikor találkoztam Mester Csaba barátom ovis kislányával, akivel váltottunk néhány mondatot. Olyan kedves és aranyos volt ő, mint egy tündér. Akkor elhatároztam, hogy írok róla egy mesét, miközben azt sem tudtam, hogy képes vagyok-e meseírásra, de azt igen, hogy írnom kell. Amikor megírtam, és elküldtem a mesét Boginak, nagyon bevált a történet. Ezután Bogi kérte az újabb meséket, amelyeken keresztül rájöttem, hogy képes vagyok az írásra. Anyukája SMS-ben elküldte Bogi üzenetét, hogy miről szóljon a mese. Emlékszem ilyen üzenetre: egérke, aki várja a Jézuskát, nyuszi, róka, farkas, télapó... Ezekből születtek a mesék, amelyeknek mindig nagy sikerük volt.

Ezek szerint innen jött az ötlet, amely aztán megvalósult a honlapján, az ercsimese.hu oldalon, azaz, hogy személyre szóló meséket lehet rendelni? Ami az ott olvasható írások alapján működik.

Igen, mert nyolc évvel ezelőtt adódott egy lehetőség a Mozgáskorlátozottak Egyesületeinek Országos Szövetségén keresztül, hogy webes programozást lehet tanulni. Gondoltam, ha már megtanultam ezt a programozást, akkor készíthetnék egy meseoldalt, ahonnan rendelni is lehet mesét. Izgatottan vártuk abban az időben, hogy mennyire jó az ötlet, de aztán bejött, mert rendeltek tőlem meséket. Jó az internet erre a célra, mert én például ritkán mozdulok ki otthonról, így pedig érintkezésbe tudok lépni másokkal.

HAZÁNK A LEGSZEBB

Miért mozdul ki ritkán, a közlekedés miatt?

Nagyrészt a közlekedés miatt, mert egyedül nem tudok kimenni. Gábor, akivel együtt élek, nem ülhet itt mellettem éjjel-nappal, dolgoznia kell, hogy megéljünk valamiből. Ezért is lenne jó egyszer akadálymentes lakásban élni, mert akkor nem lenne

szükségem annyira segítségre itthon sem, és úgy szabadabban élhetnénk, nem lennénk ennyire korlátozva. Általában autóval közlekedünk, de mostanában előfordult, hogy busszal indultunk el. Én egyébként szeretek buszozni, mert ritkán van rá módomb, de sajnos a rámpa a buszokon elég rossz, bonyolult megoldás, ezt a felszállás és leszállás részét az utazásnak nem szeretem, mert elég stresszes.

A Legerősebb szó címen Erdős Virág ajánlásával jelent meg nemrégiben első mesekönyve. Ké-szül-e majd újabb is?

Ez a most megjelent kötet tizennégy mesét tartalmaz, amelyeket úgy próbáltam összeválogatni, hogy minden korosztály találjon benne neki tetsző történetet. Van benne például olyan mese is, amelyet valaki ötvenedik születésnapjára rendeltek. Olyan ember számára kérték, akinek már mindegyike megvan, bejárta az egész világot, de nem tudták az ismerősei, hogy mit adjanak neki. Mese még nem szólt róla, de most már van neki ilyenje is. Egyébként azóta már ez a korrekció is megdőlt, mert rendeltek tőlem mesét hetvenéves embernek is. Ez a történet a honlapomon is elolvasható. Természetesen készül újabb könyv is, és nemcsak azért, mert rengeteg mesém van, amit ki lehetne adni, hanem azért, mert vannak új terveim. Számomra nagyon fontos a felelősségteljes állattartás, amivel szerintem gyermekkorban kell elkezdni foglalkozni. Egy ilyen jellegű mesekönyv hasznos lehet, s mivel a szülők olvassák fel a gyerekeknek, így számukra is tanulságos. Olyan mesekönyvet is szeretnék, amely bemutatja Magyarországot, annak tájait, néphagyományait. Szerintem ugyanis hazánk a legszebb, amelyet meg kell mutatni a gyerekeknek is, és ezt meséken keresztül nagyon jól meg lehet tenni.

ERŐT MERÍTENI

Mit kell tudni ahhoz, hogy valakiről vagy valakinek jó mesét lehessen írni?

Jellemzést szoktam kérni a személyről, de van, aki nagyon egyszerűen elintézi ezt, és kevés

információt nyújt. Ez nekem nem probléma, volt már ilyen, s az egyik leghosszabb mesém is ilyen kevés adatból született. Fényképet is szoktam kérni, ami számomra nagyon fontos, mert szeretem látni, hogy kiről írok. A képből elég sok mindent meglátok. Ebből időnként vicces helyzetek is keletkeznek, amikor olyat írok a történetbe, amiről nem beszéltek, én mégis valahogy ráéreztem. Az egyik legszebb élményem, hogy volt egy gyerek, aki nem szerette a meséket, a szülei mégis megkértek engem, hátha az érdekli majd, amit írok neki. Hajlandó is volt végighallgatni, és azóta nyitott a többi mesére is. A második neki szóló mesét folytatásosra készítettem el olyan módon, hogy a végére odaírtam, hogy ha Attila akarja, akkor folytatom. Attila akarta.

Mi lett a mozgássérült Benedekkel és azokkal, akiknek évekként elelőtt meséket írt? Tud róluk valamit?

Az ő meséje öt évvel ezelőtt született. Néha szoktam látni, mert az anyukája és ő is ismerősöm a Facebookon. Látom, hogy viszik időnként kezelésre, és nagyon szépen tud állni, és sokkal jobban jár. Amennyire tudom, nyomom követem a sorsát, de már nem kisfiú, 14 éves lehet. Más ilyen mesehős is volt, aki mozgássérült. Például Gergő, a bölcs, akinek harmincadik születésnapjára rendelt mesét a felesége. Olyan is volt, hogy egy mozgássérült gyerek anyukájának rendelt mesét az apuka, hogy erőt merítsen a továbbiakhoz a meséből.

Segít a mese? Erőt ad?

Abszolút. Nekem is segít. A mese mindenkinek jó.

A rock and roll és a mese tehát így együtt örök...?

Számomra nagyon fontos dolgok ezek, a rockzene és a heavy metal. Mindkettőt gyerekkorom óta szeretem, és meghatározók, hiszen nincs is olyan nap, hogy ne hallgatnék ilyen zenét, amitől nagyon jól fel tudok tölteni. A mese pedig talán érthető, hogy miért fontos az életben.

BODZAY ZOLTÁN

KONCZ ERIKA: A CÍMLAPSZTÁR

Szivárvány Lajos nyugalmazott pszichiáter 75 éves kora ellenére kiváló egészségnek örvend. Minden reggel sétál, emellett kedden és csütörtökön asztaliteniszezik is.

Egy borongós októberi reggelen éppen hazafelé tartott, amikor észrevett egy gazdátlan nyugágyat, ami szokatlan hangot hallatott. Mivel nem sietett, gondolta, megnézi közelebbről.

ILLUSZTRÁCIÓK: KONCZ TÍMEA

– Örülök, hogy idejöttél. Eddig vagy észre se vettek, vagy egy megvető pillantás után továbbmentek – mondta a nyugágy.

– Szerencsére nem vagyunk egyformák. Segíthetek valamiben?

– Ami azt illeti, igen. Teljesen átfagytam, és csupa sár vagyok, ráadásul szerintem meg is fáztam. Már legalább tizenkettőt tüszentettem. Ilyen az, ha folyton bőrig ázik az ember, csak mert elfelejtik bevinni.

– Várjunk csak, téged ismerlek!

– Nagyon régóta itt vagyok már, biztos többször is láttál, csak nem volt időd közelebb jönni.

– Nem erről van szó. Máshonnan vagy ismerős. Már tudom is, hol láttalak!

– Tényleg? Hol?

– Az Óbudai Anziks címlapján!

– Az egy újság?

– Jóval több annál. Óbuda kulturális magazinja. Van benne irodalom, zene, képzőművészet, sőt még sport is.

– Jól hangzik. Alig várom, hogy láthassak egy példányt – még ha az már nincs is meg, aminek a címlapján szerepelek.

– Biztos vagyok benne, hogy megvan. Az Óbudai Anziks nem olyan, hogy egyszer elolvassod, aztán el is felejtetted. Annyi érdekesség van benne, hogy mindig talál rá okot az ember, hogy a kezébe vegye. Mi az összes számot megőriztük.

– Most már tényleg izgatott vagyok! Messze laksz?